

8 ΜΑΡΤΗ:

**1857-2019: Ο αγώνας δεν σταμάτησε ποτέ!
Για ισότητα στη δουλειά, στο σπίτι, στο δρόμο.**

Η **8η Μάρτη**, κόντρα στην εικόνα που παρουσιάζουν, δεν είναι μια μέρα γιορτής για το “ασθενές” φύλο, για να χαρίζονται λουλούδια και γλυκά, αντίθετα καθιερώθηκε βασισμένη σε αγώνες χειραφέτησης των γυναικών στην εργασία και το σπίτι. Στις 8 Μάρτη του 1857 οι εργάτριες στον τομέα της υφαντουργίας και του ιματισμού στη Νέα Υόρκη κινητοποιήθηκαν ενάντια στις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας και τους χαμηλούς μισθούς τους, απαιτώντας ίση αμοιβή για ίση δουλειά. Η αστυνομία επιτέθηκε και διέλυσε βίαια το πλήθος των γυναικών, όμως το εργατικό κίνημα είχε ήδη γεννηθεί και οι γυναίκες ήταν στις πρώτες γραμμές του.

Δυο χρόνια αργότερα, οι γυναίκες που συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις οργάνωσαν το πρώτο εργατικό σωματείο γυναικών και συνέχισαν τον αγώνα για τη χειραφέτησή τους. Ο εορτασμός της 8ης Μάρτη καθιερώθηκε το 1910 με πρόταση της Γερμανίδας κομμουνίστριας Κλάρα Τσέτκιν κατά τη διάρκεια της Δεύτερης Διεθνούς.

Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, η κομμουνίστρια Αλεξάνδρα Κολλοντάι έπεισε τον Λένιν να επισημοποιήσει τη γιορτή στην Σοβιετική Ένωση, και μέχρι το 1965 αυτή παρέμεινε γιορτή των εργατών.

Σήμερα στις 8 Μάρτη και κάθε μέρα, δεν ερχόμαστε να γιορτάσουμε την “ευαισθησία” της γυναίκας, αλλά πιάνουμε το νήμα των μεγάλων αγώνων που δόθηκαν και δίνουμε καθημερινά ενάντια στη διπλή και τριπλή εκμετάλλευση και καταπίεση που υφίστανται οι γυναίκες στην εργασία, στο σπίτι, στο δρόμο.

Στην ΕΕ της “προόδου” και της “δημοκρατίας” οι γυναίκες έχουν συνολικές οικονομικές απολαβές κατά 41,1% λιγότερο από τους άνδρες. Στην Ελλάδα, το αντίστοιχο ποσοστό φτάνει το 45,2%. Ακόμη, σύμφωνα με τα στοιχεία του ΟΑΕΔ για το Σεπτέμβριο του 2018, το ποσοστό των εγγεγραμμένων μακροχρόνιων ανέργων είναι για τις γυναίκες 64,5% και τους

άνδρες 35,95%..

Ταυτόχρονα, οι γυναίκες αντιμετωπίζουν ακόμη περισσότερο τη σημερινή εργασιακή ανασφάλεια, με την ελαστική, μαύρη, ανασφάλιστη και απλήρωτη εργασία να είναι ο κανόνας, ιδιαίτερα για τις μετανάστριες, οι οποίες εργάζονται κατά κύριο λόγο με αυτούς τους όρους. Ο σύγχρονος **ολοκληρωτικός καπιταλισμός** χρησιμοποιεί και τις σεξιστικές διακρίσεις για το διχασμό της εργατικής τάξης και την ένταση της εκμετάλλευσης.

Την ίδια στιγμή, οι γυναίκες καλούνται να σηκώσουν και ένα ακόμη φορτίο, αυτό της εργασίας στο σπίτι. Η ανατροφή των παιδιών, το μαγείρεμα, η φροντίδα των γηραιότερων, των αρρώστων και άλλες οικιακές εργασίες που όμως είναι απαραίτητες για την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης, εξακολουθούν να αποτελούν σχεδόν κατά αποκλειστικότητα “ευθύνη” των γυναικών. Οι γυναίκες συνεπώς ασκούν δύο εργασίες: μια εξολοκλήρου απλήρωτη [αυτή στο σπίτι] και μία κακοπληρωμένη [στον εργασιακό τους χώρο].

Επιπλέον, στο πλαίσιο της εργασιακής ανασφάλειας και περιπλάνησης έχουμε να αντιμετωπίσουμε από πάνω και τις συνεχείς σεξουαλικές παρενοχλήσεις και παραβιάσεις στους χώρους εργασίας από αφεντικά και όχι μόνο. Ταυτόχρονα, ο έλεγχος που ασκείται στα σώματά μας είναι τεράστιος, καθώς από τη μία είδαμε πέρυσι να γίνονται τεράστιοι αγώνες σε παγκόσμιο επίπεδο ενάντια στο “κύμα” απαγόρευσης των εκτρώσεων που προσπαθούσαν να θεσμοθετήσουν μια σειρά από κυβερνήσεις, κι από την άλλη οι εργαζόμενες μητέρες ή εγκυμονούσες δεν έχουν καμία προστασία απέναντι στην εργοδοτική και κρατική αυθαιρεσία, τις απολύσεις, την ανεργία.

Μόλις πέρυσι το δικαστήριο της ΕΕ νομιμοποίησε τις απολύσεις εγκύων, δίνοντας το ελεύθερο στους εργοδότες που θεωρούν πως μια έγκυος εργαζόμενη είναι κοστοβόρα και μη παραγωγική να μπορούν ανά πάσα στιγμή να την απολύσουν χωρίς κυρώσεις. Παράλληλα, οι άδειες, τα επιδόματα μητρότητας είναι συνεχώς υπό διαπραγμάτευση και αντικείμενο διεκδίκησης, ενώ όσες εργάζονται με ελαστικούς όρους είναι σε ακόμα δυσμενέστερη θέση μην έχοντας πρακτικά κανένα εργασιακό δικαίωμα και κανένα λόγο πάνω στο σώμα τους.

Σε όλα τα παραπάνω έρχεται να προστεθεί η καθημερινή έμφυλη βία και καταπίεση που βιώνουμε στη δουλειά, στο σπίτι, στο δρόμο. Η φετινή 8η Μάρτη έρχεται λίγες μόνο μέρες μετά τη γυναικοκτονία της 32χρονης μητέρας από τη Σητεία, που δολοφονήθηκε από τον άντρα της που την κακοποιούσε συστηματικά, σε γνώση της αστυνομίας. Τους τελευταίους μήνες θρηνήσαμε επίσης την Ελένη από τη Ρόδο, την Αγγελική από την Κέρκυρα, τις 3

προσφύγισσες στον Έβρο, το Ζακ.

Οι επίσημοι μόνο αριθμοί είναι τρομακτικοί: 87.000 γυναίκες σε όλον τον κόσμο δολοφονήθηκαν από πρόθεση μέσα στο 2017, 13 εκατομμύρια γυναίκες στην ΕΕ έχουν δεχθεί σωματική βία μέσα σ' ένα χρόνο ενώ 3.700.000 έπεσαν θύματα σεξουαλικής κακοποίησης, με την Ελλάδα να κατέχει την 3η θέση. Πέρα από αυτούς τους αριθμούς ας αναλογιστούμε τους καθημερινούς βιασμούς, τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις, την ενδοοικογενειακή βία που δεν καταγράφονται, γιατί κάποιοι αστυνομικοί το θεώρησαν άνευ σημασίας, γιατί ο φόβος που δημιουργεί η κοινωνία για την ομολογία τέτοιων περιστατικών είναι τεράστιος και η αντιμετώπιση του κράτους και της κοινωνίας απέναντι στο θύμα θα είναι σε πολλές περιπτώσεις αντί για υποστηρικτική είναι ενοχοποιητική.

Εκτός από τις γυναίκες, με την βία, την καταπίεση, ακόμα και με την περιθωριοποίηση και τον αποκλεισμό -εργασιακό και κοινωνικό- βρίσκονται αντιμέτωπα όσα πρόσωπα δεν συμπεριλαμβάνονται στα κυρίαρχα πρότυπα σεξουαλικότητας, όπως τα ΛΟΑΤΚΙΑ+ και τα τρανς υποκείμενα. Καθημερινά αντιμετωπίζουν την ομοφοβία και την τρανσφοβία στο σπίτι στο δρόμο και στη δουλειά.

Οι κυβερνήσεις, η ΕΕ είναι συνένοχοι σε αυτό το παιχνίδι, καθώς όχι μόνο δεν επιδιώκουν έστω και νομοθετικά να άρουν κάποιες διακρίσεις, αλλά αντίθετα ενισχύουν το πλαίσιο των πατριαρχικών σχέσεων εξουσίας, ενώ συνολικά το **κράτος, αστυνομία, δικαστήρια γυρνάνε την πλάτη** στις φωνές των γυναικών, αλλά και ΛΟΑΤΚΙΑ+ και τρανς ατόμων που κακοποιούνται καθημερινά. Είναι χαρακτηριστική η αντιμετώπιση που έχει η αστυνομία, αλλά και τα δικαστήρια απέναντι σε περιστατικά έμφυλης βίας, τα οποία τις περισσότερες φορές κανονικοποιούνται, ή ακόμη αποδίδονται σε "λάθος" συμπεριφορά του θύματος που προκάλεσε τη βία.

- Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, τις καθημερινές γυναικοκτονίες, τις παρενοχλήσεις, τους βιασμούς, τον εργασιακό μεσαίωνα εμείς δε θα σταματήσουμε να υψώνουμε τις φωνές μας.
- Ενώνουμε τους αγώνες μας με κάθε γυναίκα που αγωνίζεται για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και έμφυλη καταπίεση.
- Καλούμε τις γυναίκες της εργατικής τάξης, της νεολαίας, τις αγωνίστριες σύγχρονου ριζοσπαστικού φεμινισμού, και κάθε καταπιεσμένη/ο λόγω έμφυλης ταυτότητας ή σεξουαλικού προσανατολισμού, σε κοινή πάλη για να κατακτήσουμε την ισοτιμία και την χειραφέτηση μας.

- Είμαστε το μισό του ουρανού, αλλά παλεύουμε συνολικά για ένα κόσμο ισότητας, χειραφέτησης και ελευθερίας.
- Παλεύουμε για την επανάσταση και το κομμουνισμό της εποχής μας, σαν εκείνο το κίνημα που θα καταργήσει οριστικά κάθε καταπίεση και εκμετάλλευση.

Καλούμε:

Παρασκευή 8 Μάρτη

- 13.00 Απεργιακή συγκέντρωση των σωματείων Πλατεία Κοραή
- 18.00 Συγκέντρωση φεμινιστικών συλλογικοτήτων και πολιτικών οργανώσεων Πλ. Κλαυθμώνος

8 Μαρτίου 2019

